

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku T. G., M. G. i J. P.
przy uczestnictwie P. Spółki z o.o. z siedzibą w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 grudnia 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawców od postanowienia Sądu Okręgowego w K. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli

wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wykazania, że nie było ono dotąd przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego, a ma istotne znaczenie dla wyniku sprawy oraz przedstawienia własnego poglądu prawnego skarżącego na to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Ujęte we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania istotne zagadnienie prawne dotyczy stosowania § 110 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz.U. z 2013 r., poz. 640) oraz załącznika nr 2 do tego rozporządzenia w sprawie o ustanowienie służebności przesyłu w odniesieniu do zakresu służebności przesyłu oraz rozmiaru należnego właścicielom nieruchomości obciążonej wynagrodzenia, w szczególności, czy zakres ograniczeń obciążających nieruchomość służebną oraz rozmiar wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu powinny być ustalane z uwzględnieniem szerokości ustanowionego powyższym rozporządzeniem pasa strefy kontrolowanej. Kwestie te zostały już jednak rozstrzygnięte w wydanej na tle identycznego stanu faktycznego uchwale Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., III CZP 88/15 (OSNC 2016, nr 12, poz. 144), w której wskazano, iż obszar strefy kontrolowanej określonej w § 10 w związku z § 110 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz.U. z 2013 r., poz. 640) oraz w załączniku nr 2 do tego rozporządzenia nie pokrywa się z zakresem obciążenia nieruchomości służebnością przesyłu (art. 305¹ k.c.), ustanowioną dla gazociągu wybudowanego przed dniem 12 grudnia 2001 r., a do tego rodzaju

urządzeń należy gazociąg, o który chodzi w rozpoznawanej sprawie. Powierzchnia nieruchomości zajęta pod służebność powinna odpowiadać warunkom eksploatacji sieci przyjętym w przedsiębiorstwie będącym właścicielem urządzeń przesyłowych, zabezpieczać potrzeby eksploataowania urządzeń, zapewniając przedsiębiorcy możliwość prawidłowego korzystania z nich, ale także ich konserwacji, naprawy, modernizacji, usuwania awarii oraz wymiany elementów (art. 305¹ i 305² k.c.). Sąd ustanawiając służebność przesyłu bierze zatem pod uwagę te okoliczności, nie są one jednak tożsame z przesłankami decydującymi o wyznaczeniu strefy kontrolowanej, w obrębie której trzeba liczyć się z istnieniem urządzenia w celu zapewnienia bezpiecznych warunków jego eksploataowania i funkcjonowania. Sąd Najwyższy wskazał ponadto, że uszczerbki w majątku właścicieli nieruchomości pozostających w zakresie oddziaływania inwestycji mogą być naprawione na podstawie innych przepisów niż art. 305² § 1 k.c., wskazując na te regulacje w uzasadnieniu przytoczonej uchwały.

Kwestia sposobu wyliczenia wynagrodzenia należnego właścicielom nieruchomości obciążonej służebnością przesyłu nie ma cech nowości, a nadto jest przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 190/11, nie publ. z dnia 5 kwietnia 2012 r., II CSK 401/11, nie publ. oraz z dnia 29 maja 2015 r., V CSK 468/14, nie publ. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2013 r., IV CSK 440/12, nie publ. oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2011 r., III CZP 43/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 18). Nie ma więc rzeczowej potrzeby kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat.

Przyczyną kasacyjną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, którą należy postrzegać jako wydawanie przez sądy sprzecznych orzeczeń w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, interpretowane lub stosowane w sposób prowadzący do tychże różnic. Skarżący jest zobligowany do przedstawienia takich orzeczeń, czego jednakże nie uczynił (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, nie publ. oraz z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, nie publ.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak wyżej.

aj